

BRATRSTVO KRVE

VLČI

FRANTIŠEK KOTLETA

WLCI

KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

série Bratrstvo krve

Vlci (prequel)

Hustej nářez

Fakt hustej nářez

Mega hustej nářez

Perunova krev

Perunova krev I

Perunova krev II

Příliš dlouhá swingers party
(samostatná kniha)

Lovci

(samostatná kniha)

VLCI

BRATRSTVO KRVĚ

FRANTIŠEK KOTLETA

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2015
Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2015
Cover Art © Lukáš Tuma, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-282-2

Sangot – jméno dávné bohyně upíři vyslovovali jen se strachem a pocitem provinění. Vzpouru proti své stvořitelce provedli už před stovkami let, ale její následky nesli na svých bedrech stále. Kdo zradil jednoho, může zradit i ostatní. Nešlo jen o války a střídavá spojenectví mezi jednotlivými klany, i členové rodiny se báli svých sester a bratrů.

Vlkodlaci na tom byli stejně. Sangot je stvořila dříve než upíry a byli to oni, kdo se jí postavili jako první. Jenže když se v základech otřásá důvěra mezi bratry, může vydržet spojenectví mezi bratranci?

Nerá

Plavovlásce nemohlo být víc než šestnáct let. Měla na sobě jen jednoduchý šat z hrubé bílé tkaniny. Tedy bílá už dávno nebyla. Látka zšedla časem. Oděv nejspíš po někom podědila. „A někdo ho brzy podědí po ní,“ pomyslel si Radegast.

„Slovanka. Nikdo nemá tak velký prsa jako Slovanky,“ olízl si horní ret Markus. „Dal bych si říct,“ dodal a oči se mu zaleskly chťíčem.

„Dal, ale nedáš. Tahle kráska se brzy promění v cáry masa,“ odvětil Radegast a pomyslel si, že je to škoda. Slovanky se mu vážně líbily. Měly něco z živočišnosti Germánek i vznešenosti Římanek. Tedy těch Římanek, které si pamatoval z dávných časů. Vznešená krev, která ženám Říma kolovala v žilách za časů Julia Caesara, se už dávno zředila krví Vizigótů, Ostrogótů, Keltů i Hunů.

Dívka vyděšeně trhla hlavou jeho směrem. Její lid přišel do země Bojů nedávno, ale neuvěřitelně rychle se učil jazykům těch, kteří zde pobývali – keltských i germánských kmenů.

„Prosím,“ řekla ve svém jazyce a z očí jí vyrazilo do světa několik slz.

„Jdi!“ zařval Wulf a popohnal ji dřevěnou holí vpřed. Hůl podle vzhledu nejspíš sloužila k usměrňování prasat, ovcí a koz a mladý Germán ji dost možná ukořistil včera v noci při nájezdu

na slovanskou osadu. Radegast ji u něj dřív neviděl. Teď s ní nadšeně mával a popoháněl zajatce vpřed, jako by šlo vážně o prasata.

Dívka po úderu holí klopýtla, ale nakonec neupadla a se slzami v očích pokračovala v cestě. Za ní se tlačili další Slované. Čítalo jich na dvacet. Cílem jejich pochodu se stal obrovský stan, který se tyčil na vrcholu mírného kopečku. Postavili jej lykani, kteří ho dokonale obestoupili. Stálo jich tam přes třicet. V medvědíh kožešinách a s masivními meči po boku vypadali trošku jako Germáni za starých časů. Navíc neměli boty. Lykani je zásadně nenosili. Vzhledem k jejich schopnostem proměny by to bylo stejně dost nepraktické.

Radegast pohlédl směrem k Wogastisburgu a byl rád, že Gudrin vybrala pro setkání místo daleko od města. V opevněných zdech tvrze tyčící se nad největším sídlem ve zdejších krajích by se vraždění obětí sice dalo skrýt, ale ten křik, ten by se nejspíš dokázal dostat i přes kamenné zdi. A i když upíří vládci města rádi udržovali své lidské poddané ve strachu, všechno má své meze.

* * *

„Áááááááááá!“ přesně tohle Radegast myslel.

* * *

Smrtelný výkřik patřil Slovance. Její skon byl oceněn hromadným povykem a zvoláními: „Nerá!“ V jazyce, který upíry a lykany učila Sangot, to znamenalo oddanost, spojení i nerozlučitelné

bratrství. Gudrin, Brikchus a Flavius si připíjeli a oslavovali spojení lykanů a upírů. Lidskou krví a masem. Šlo o rituál, který vznikl po vzpouře proti bohyni stvořitelce. Upíři a lykani spolu zabíjeli a dělili se – upíři krev, lykani maso. Symbolem rituálu bylo zdůraznit, že dvě rasy stvořené Sangot nemusejí stát proti sobě, ale mohou společně hodo-
vat na lidech, kteří jsou jim podřízeni.

* * *

Mezi Slovary a lykany propukla po dívčím smrtelném výkřiku, který se vydral ze stanu, potyčka. Přestože Wulfovi hoši svázali muže i ženy jdoucí na porážku pečlivě provazy, začali se zajatci vzpouzet, a někteří dokonce napadli strážce. Konečně jim došlo, že nebudou prodáni do otroctví na trhu ve Wogastisburgu, ale čeká je rychlý a bolestivý konec. Jenže lykani zanedlouho vše vyřešili. Několik zlomených nosů a polámaných rukou vzpouru vbrzku zažehnilo. Ti nejbojovnější ze zajatců pak dostali přednost v cestě do stanu.

Podával se další chod.

* * *

Se západem slunce vyšli vůdci klanů ze stanu. Byli nazí. Nazí a pokrytí krví. V jejich čele Brikchus, hlava lykanů. Muž, kterého by Židé jistě označili za Goliáše. Vysoký, statný, s divým pohledem, pokrytý černými chlupy, které mu rostly po celém těle, a rukama, co dokázaly lámat meče. Za ním

Flavius, jeho pravý opak. Vládce římského upířího klanu vypadal jako řecký atlet. Tělo měl dokonale lysé, ať už dílem přírody, nebo dílem zkrášlovacích procedur podle starého řeckého ideálu krásy. Po jeho boku se držela Gudrin, hlava germánského upířího klanu.

„Brikchus! Brikchus! Brikchus!“ skandovali lykaní, když svého vůdce spatřili.

Markus a jeho tři druhové, kteří svého velitele doprovázeli až na dávné hranice jeho impéria, je zkoušeli překřičet Flaviovým jménem, ale nepodařilo se jim to. Dokázali to až Germáni. Aby ne, měli převahu.

Gudrin mávla rukou. Chvilí to trvalo, ale všichni postupně utichli.

„Nerá!“ vykřikla a všichni jako jeden muž začali konečně křičet to samé slovo: „Nerá.“

Spojenectví bylo opět utvrzeno.

Výkřiky přehlušil až Wulf, který svou holí popohnal mezi lykany a upíry sedm vězňů, kteří přežili hodování trojice nejmocnějších. Čtyři z nich byly ženy.

„Slovanky,“ vydechl Markus šťastně a rozběhl se vstříc propuštěným, aby si některou z nich ulovil pro sebe.

* * *

Přeživší Slované velmi brzy litovali, že je nepotkal osud jejich soukmenovců. Muži se stali rychlou obětí upírů i lykanů, ale ženy, s těmi si chtěli muži nejdřív pohrát. To nejlepší, v co mohly doufat, bylo, že někoho přemůže hlad dřív než chtíč.

Tak to bylo se Slovany pokaždé. Nikdo je nechránil. Neměli žádný upíří klan, který by nad nimi držel ochrannou ruku. Šlo o potenciální otroky, lovnou zvěř, přistěhovalce do země Bojů, které šlo lovit beze strachu z jakéhokoliv trestu.

* * *

Když došli Slované, nechala Gudrin vyvalit pod kopeček desítky sudů piva a vína. Teprve pak přišly na řadu germánské dívky. Mladé a statné. Jenom ty mohly vydržet, co je čekalo. Ne na každého totiž vyšla řada dřív, než se Slovanky proměnily v cáry masa. Na rozdíl od nich ale Germánky věděly, že ony přežijí. A nejen to. Věděly, že za svou výdrž budou odměněny.

Farkus

Ráno to kolem stanu vypadalo jako po bitvě. Všude se válela mužská těla a na některých místech i ohlodané kosti Slovanů. Radegast přešel zbytky, které patřily dvěma lidem, a zamířil směrem ke stanu. Noc strávil na Wogastisburgu a oslavy se neúčastnil. Díky následkům si ale dokázal představit, jak moc byla bujará.

„Pane, pane, už mohu jít domů?“ ozval se ze země dívčí hlas. Germánka v roztrhaných šatech ležela zavalená statným vlkodlakem. Spokojeně a hlasitě chrápal. Z otevřených úst mu tekly sliny na její krk a levou olbřímí rukou svíral její velké ňadro. Dívka byla těhotná. Měsíc, možná dva. Radegast to poznal na první pohled. Ona to možná ještě ani netušila. Chytil vlkodlačí ruku a muže nadzdvihl tak, aby zpod něj mohla proklouznout. Dívka se s úlevou vysoukala z objetí svého posledního milence. Vstala a lehce se jí zamotala hlava. Tělo měla plné modřin. V rozkroku byla navíc poškrábaná a pokousaná.

„Máte zájem, pane? Ještě něco vydržím. Včera se jich na mě udělalo deset, ale jednou jsem zvládla i patnáct za večer,“ chlubila se. Dívala se přitom Radegastovi do očí. Pohled jí opětoval a spatřil odvalu, sílu a kupodivu i pár kapek touhy.

„Běž se domů vyspat. Ríkar tě ráno vyplatí. Připomeň se mu s tím, že Radegast vzkazuje, aby ti

přidal. Za výdrž,“ řekl a rukou naznačil, aby odešla. „Utíkej, ať jsi z dohledu. Dřív než se vzbudí vlkodlaci a budou chtít nášup,“ poradil jí v duchu. Ne že by na ni nedostal chuť, ale než aby si to rozdál s dívkou použitou nedávno vlkodlaky, radši by si dal říct s dírou ve stromu.

Přeskočil chrápajícího milovníka a ostrou chůzí se ocitl u stanu. Hlídali jej dva muži – vlkodlak a upír. Lykana neznal, ale upír patřil do římské skupiny. Oba vypadali pěkně otráveně. Nejspíš celý včerejší večírek strávili jako stráž u vchodu a na to, jak si jejich kamarádi užívají, se mohli jenom dívat.

„Co chceš?“ zavrčel lykan na Germána.

„Jsem Radegast,“ odvětil. Na vlkodlaka to dojem neudělalo, ale upír mu pokynul, aby vešel dovnitř. Dokonce mu odhrnul látku, která zakrývala vchod.

* * *

Vzduch ve stanu páchl zaschlou krví, drahým římským vínem a potem. Gudrin ležela nahá na provizorním lůžku z medvědích kožešin a vedle ní se rozvalovali mohutný Brikchus i atletický Flavius. I oni byli nazí. Spojenectví bylo evidentně utvrzeno i jinak než společným stolováním.

„Matko?“ zašeptal Radegast.

Mohutný lykan pootevřel jedno oko, usmál se a přetočil na bok, aby dál spal. Gudrin ten pohyb vzbudil. Posadila se a velká pevná prsa se jí rozhoupala. Automaticky si přitom odhrnula rozpuštěné dlouhé černé vlasy z čela a chvíli se jen tak rozespale, unaveně a nepřítomně dívala kolem

sebe. Až pak si uvědomila, že ta velká tmavá skvrna před ní je její pobočník.

„Vino,“ zašeptala chraplavým hlasem.

Germán se vydal na druhý konec stanu, kde na jednom ze stolů ležel pohár. Ze soudku do něj nalil červené víno a přinesl jej Gudrin. Ta už vrávoravě vstala a přehodila přes sebe Flaviův červený plášť. Bylo to ale spíš symbolické gesto. Její prsa mohl zahlédnout kdokoliv. Gudrin s nahotou ale žádné problémy nedělala. Naopak. Dělal jí radost provokovat své syny a syny jejich synů. Zvláště, když věděli, že oni ji rozhodně nikdy nebudou mít.

Vyšli společně ven, daleko před stan. Germánka si nalila víno do úst, ale nepolkla. Jen si jím vypláchla ústa a vyplivla ho. Třikrát to zopakovala, než se podívala poháru na dno.

„Ta pachuť je hrozná,“ povzdechla si.

Radegast se raději tvářil, jako by nic neslyšel, a už vůbec si nedomýšlel, jaké pachuti se chce hlava germánského klanu zbavit. Krev to určitě nebyla a víno také ne.

„Nesnáším je. Oba. Ale naše spojení je příliš křehké na to, abych své osobní touhy povyšovala nad dobro klanu. Večer si spravím náladu s mladou pannou. Doufám, že nám ještě nějaké Slovanů zbyly,“ zasnula se a odhodila prázdný pohár několik metrů daleko.

„Řeknu Rikarovi, aby nějaké sehnal,“ usmál se Radegast.

„Řeknu mu sama. Ty máš práci.“

Germán mlčel. Jen tázavě pozvedl obočí.

„Před deseti dny zabili nějakého lykana. Jeho hlavu pak nechali viset na posvátném stromě,

který Brikchusův klan uctívá odnepaměti. Kvůli slavnosti je nepronásledovali, ale nestalo se to poprvé. Jde o nějakou lidskou skupinu bojovníků, kteří jdou po proměněncích.“

„Nám nikdo muže ani ženu neuložil,“ prohlásil Radegast. V jeho hlase rezonovala hrdost. Oprávněně. Už pár desetiletí měl na starost bezpečnost i toho posledního z nejposlednějších členů germánského upířího klanu a dosud ve své funkci nikdy neselhal.

„Ne, to ještě ne,“ usmála se na něj spokojeně Gudrin a rukou mu jemně přejela po bradě. Radegast věděl, co se patří, a ruku jí oddaně políbil. Šlo o gesto pochvaly a jejího přijetí.

„Ale,“ zvedla ruku ještě víc, aby ukázala, že o tomto rozhodnutí není možné diskutovat, „lykani chytli jednoho člena té skupiny. Vede je prý nějaká kněžka, která tvrdí, že vůle bohů je, aby se lidé zbavili proměněnců. Tedy nejen lykanů, ale i vampýrů. Je jenom otázkou času, kdy se na nějakém jiném stromě bude houpat hlava někoho z našich.“

Pak se zamračila, jak pátrala v paměti. Její mysl byla unavená. Ne věkem, ale náročným včereškem. Sex s Brikchusem a Flaviem trval několik hodin a byl součástí mocenské hry, kterou spolu ti tři, a vlastně i další vůdcové klanů vlkodlaků a upírů, hráli odnepaměti. Milování této trojice se rovnoměrně dělilo ve snahu ukázat tomu druhému svou dominanci a zároveň trochu náklonnosti a snahy ho potěšit. Pro ženu, která měla nejraději ženy, šlo o náročnou kratochvíli.

„Jmenuje se Vera,“ vylovila konečně z paměti.

„Germáni? Keltové?“

„Slované. Alespoň ona je Slovanka.“

„To mě překvapuje,“ pozvedl Radegast obočí a pohlédl přitom zamyšleně k dokonale ohlodané hromádce lidských kostí, kterou překročil, když mířil ke stanu.

„Brikchus vybral tři stopaře, kteří se pokusí tu tlupu najít a zjistit o nich víc. Chci, abys vyjel s nimi.“

Radegast mlčel. Nemusel potvrzovat, že její příkaz splní. Nebylo potřeba ani hnout brvou. Šlo o samozřejmost.

„Veru mi přiveď živou. Pokud je mladá, ráda bych si s ní užila,“ olízla si horní ret Gudrin.

„Kdo vede tu trojku lykanů?“

„Farkus.“

„Jenom ne Farkus,“ obrátil oči v sloup Radegast.

* * *

O tři hodiny později vyrazila z Wogastisburgu skupina čtyř jezdců. Na první pohled šlo o urostlé bojovníky převyšující nejméně o hlavu běžné muže široko daleko. Jeden měl na sobě tmavě modrý římský plášť, za pasem se mu pohupoval dvousečný římský meč a na zádech nesl vak s dvaceti framejemi. Šlo o germánská házecí kopí. Germáni je vytvářeli podle římského vzoru, ta jejich byla ale masivnější a ostří na hrotech měla zubatá a zahnutá se zpětnými háčky jako u harpuny. Koho jím Radegast jednou zasáhl, zpravidla nepřežil.

Lykani měli na zádech válečné sekery a za pasem dva dlouhé nože. Taková výzbroj nebyla pro vlkodlaky typická, ale Farkus se v mnohém

odlišoval od zbytku svého druhu. Patřil mezi nejvýše postavené muže klanu, přitom mu mohlo být sotva padesát let. Byl velmi chytrý, tvrdý, vynalézavý, a když na to přišlo, uměl být i krutý a záladný.

Vyprávělo se o něm, že neprošel zkouškou lykanství. Šlo o pravidelnou selekci dětí, které se rodily lykanům. Zatímco upíři se množili tak, že si s vybraným jedincem vyměnili krev, lykani se dokázali rozmnožovat stejně jako lidé. Problém ale spočíval v tom, že ne každé dítě narozené lykanům bylo správně vyvinuté. Některé se nedokázaly přeměnit do zvířecí podoby. Jiné neměly dostatek bojových reflexů a schopností. Pravidelná selekce udržovala klan lykanů silný. Bylo to důležité, protože na rozdíl od svých upířích bratranců lykani žili jen nějakých pět set let a se stářím ztráceli sílu.

Farkus se jako dítě údajně nedokázal přeměnit na vlka. Starší z jeho vesnice jej po několika marných pokusech odvedl ke skále, ze které ho měl shodit. Jenže na dně se ocitl on sám. Farkus se vrátil a požádal Brikchuse, aby mu dal ještě jednu šanci. Bylo mu šest let. Tvrdilo se, že hlava lykanů rozpoznala jeho schopnosti a přijala jej mezi vyvolené i bez zkoušky přeměny. Tu po něm už nikdo nikdy nechtěl.

Adalbert a Sukra, pravá a levá ruka Farkusova, tak zajímavým životním příběhem neoplývali, ale šlo o vyhlášené bojovníky, kteří od svého vůdce nejspíš pochytili i dost lstivosti. Jen boty se nosit nenaučili. Farkus je ale měl. Pevné, kožené, dozajista římská práce. Měly cenu nejméně dvou Slovanek.

Jezdci jeli beze slova celý den. Jen navečer, když se utábořili u rozložitého dubu, se Farkus Radegasta zeptal, jestli má hlad. Germán jen zakroutil hlavou, sundal ze sedla vlněnou deku a ustlal si vedle mohutného kmene stromu. Jak ze sebe Sukra strhl šaty a proměnil se v obrovského vlka, který odběhl a během pár chvil se vrátil se srnou v mordě, už neviděl. Spal.

* * *

Jezdci směřovali na jihovýchod. Hnali se po kopeckých stezkách beze strachu. Byli pány zdejších krajin, bohové. A kdo by se přece jen pokusil jim zkrřížit cestu, brzy by poznal, že právě s těmito bohy není radno si zahrávat.

* * *

Radegast tedy rozhodně strach neměl, přesto jej udivilo, jak bezstarostní jeho společníci jsou. Blížili se k místu, kde přišel o život jeden z lykanů, do krajiny, kde se měla potulovat kněžka Vera se svými lovci proměněnců, ale vlkodlaci jako by si z toho nedělali těžkou hlavu. Třetí noc jízdy dokonce rozdělali oheň, aby se v nečekaně chladné noci ohřáli. Lykani ho nechali hořet až do rána, aniž by postavili hlídku pro případ, že by jeho světlo přilákalo nějaké zvědavce.

Čtvrtý den jízdy je zastavila Sassava, které Keltové říkali Sath-ava – „řeka tekoucí mezi borovými lesy“. Čekala je dlouhá objížďka podél řeky rozvodněné vydatnými jarními dešti, než našli brod.

Za ním konečně Farkus vyslal jednoho ze svých mužů na průzkum.

„Míříme do vesnice, která dodává Veře jídlo. Její tlupa se skrývá v okolních lesích a jenom ze zvěře žít nemohou, jsou to lidé,“ zašklebil se pohrdavě vůdce lykanů a pokynul Sukrovi, aby vyrazil na lov. Tentokrát se vrátil s mladým jelenem a Radegast se k hostině přidal. Zbavil čerstvou mrtvolu zbytku krve a pak ji uctivě předal lykanům. Ti se podělili o maso.

Adalbert se z průzkumu vrátil až se soumrakem.

„Jsou tam jen vesničané. Nemají víc než pár oštěpů. S těmi si hravě poradíme,“ zahlásil Adalbert, jakmile jeho kůň zastavil v provizorním ležení. Pak seskočil a smutně se ohlédl ke zbytkům, které zůstaly ze Sukrova úlovku. Na kostech zbylo dost masa ještě pro dva lykany, ale protože se válely v trávě pohozené jako odpadky, muž pouze vzdorovitě nakrčil spodní ret, popošel k nim a pak se na ně vymočil. Ostatní lykani to ocenili uznalým pokýváním hlav.

Šlo o nějaké hrátky s lykanským pojetím cti, kterému Radegast nerozuměl. Neměl vlkodlaky rád, stejně jako většina upírů, a mnohé z toho, co dělali, mu nedávalo smysl. Toužil jenom po tom, vyřídít co nejdřív tu vzbouřeneckou záležitost a vrátit se do Wogastisburgu.

* * *

Do vesnice vjeli se stmíváním. Radegast chtěl vyrazit dřív, ale lykani trvali na soumraku. Sídliště vypadalo dost zanedbaně. Cesta, která vedla skrz

něj, byla plná děr. Ves neměla ani to nejprimitivnější ohrazení chránící před divokou zvěří. Jen každé z osmi dřevěných stavení chránila ohrádka z proutí, za níž se sem tam vyskytovaly ovce, kozy a slepice.

Jezdci se zastavili zhruba uprostřed vsi. Nikde nezaznamenali žádného z lidských obyvatel. Jen slepice zvědavě pohlížely na neznámé vetřelce.

„Křčí se pod postelí a klepou strachy. Každý se modlí k bohům, abychom si vybrali dům někoho jiného,“ prohlásil nadšeně Sukra.

Farkus se ušklíbl a pobídl koně v cestě k největšímu z domů. Seskočil z něj a zem pod jeho vahou zaduněla. Upír udělal to samé, ale mnohem elegantněji.

„Tak půjdeme zjistit, jak moc jim bohové pomohou, ne?“ usmál se Farkus a pobídl Radegasta, aby vešel do dveří domu jako první.

Nejspíš další hrátky s lykanskou ctí, napadlo upíra, ale když se zastavil sotva na svou vlastní délku od dveří, všiml si, že na zemi před nimi jsou stopy bosých nohou. Mnoha bosých nohou. Slované už ale dávno bosí nechodili. I ti nejchudší z nich nosili na nohou sandály.

Tohle se mu nezdálo. Položil pravačku na jílec meče a naprosto bezhlučně jej vytáhl z pochvy. Pak natočil hlavu, aby se podíval na lykany za sebou.

Adalbert a Sukra stáli na délku tří mužů od něj a v rukou svírali své sekery. Farkus měl v každé ruce jeden nůž.

„Něco tady nesedí,“ řekl jim upír.

„Myslíš?“ usmál se vůdce lykanů a pak, když mu došlo, že Radegast nemá v plánu vstoupit do dveří, se hlasitě rozječel.

„Ijává! Ijává! Ijává!“

V Sangotině jazyce to znamenalo: „Útok!“

Farkus nechtěl povzbudit Germána k boji. Jeho slova byla určena těm, co se skrývali v domě.

* * *

Dveře se prudce rozletěly a z temnoty uvnitř vyběhli dva lykani s velkou sítí.

„Past,“ zavrčel Radegast a rozběhl se jim na proti.

Zastihl je mezi futry, která nebyla tak široká, aby se do nich statní lykani vešli oba. Proti prvnímu bodl mečem, který snadno pronikl do břicha, jež chránila jen medvědí kožešina. Rychlý švih a lykanovy vnitřnosti se vyvalily ven. Druhý lykan nečekal, že se ten před ním zastaví, a jak byl rozběhnutý, vrazil do něj a srazil ho na zem. Sám při tom ztratil rovnováhu a padal i se sítí na umírajícího lykana.

Radegast udělal krátký oblouk mečem a sekl jej do lebky. Úder směřoval na krk, ale když lykan ztratil rovnováhu, třískl mu Germánův římský meč o lebku a udělal v ní hlubokou prohlubeň. Kost zapraštěla a do okolí se rozlétly drobné úlomky lebky.

Dusot nohou oznámil útok z druhé strany.

„Vššš!“ prořalo vzduch ostří Adalbertovy sekery. Upír jí unikl jen o vlasek. Rychlými krátkými úskoky se dostal z jeho dosahu a získal čas na to, aby levačkou hmatl do vaku s framejemi. Vytáhl z něj krátký oštěp a mrštil jím po útočnickovi.

Lykan uhnul. Ne však dost rychle. Ostří jej škráblo do boku.

Kolem Adalberta se prohnal Sukra. A nebyl sám. Z domu se totiž vyvalili další tři lykani. Ať už Farkus zosnoval léčku z jakéhokoli důvodu, rozhodně germánského vampýra nepodcenil.

Meč zazvonil o Sukrovu sekeru.

* * *

Švih sekery dalšího lykana jen o kousek minul upírovu hlavu. Germán se totiž zhoupł v bocích, čímž poklesl přesně o tolik, aby mu rána mířící na krk prošla nad hlavou. Využil energii celého těla, kterou tím získal, a použil ji při svém výpadu proti neznámému vlkodlakovi. Silný úder způsobil, že špička meče prošla hladce hrudní kostí a pronikla skrz lykana. Ten bolestí zařval a vši zbývající silou sebou trhl doprava a vzad. Radegast přitom přišel o meč, který v něm zůstal uvězněn. Přetahovat se se zraněným lykanem, kterému vězel v břicho, se mu nechtělo. Ztratil by tím čas a mohl skončit se sekerou v zádech.

Tou na něj totiž dotíral Sukra. Zběsile švihal ostrým ze strany na stranu. Čtyřem útokům Germán uhnul, pátý jej lehce zasáhl do levého ramene.

Radegast skočil k zemi. Dopadl na ruce, vyhodil pravou nohou do vzduchu a trefil se Sukrovi přímo do kolene. Křuplo a lykan se skácel k zemi. Další kop mu skončil v čelisti. Zvuk praskající kosti oznámil, že Sukra v nejbližší době žádné filozofické dispute nepovede.

„Čas zmizet,“ pomyslel si udýchaný Germán a vyskočil zpátky na nohy.

Přitom si ale nevšiml letícího kopí, které se mu zabodlo do ledvin.

„Ááááá!“ zařval a otočil se k domu. Jeden z lykanů, kteří na něj číhali v temnotě stavení, svíral v ruce další kopí a mrštil jej po něm.

* * *

Upír se kopí těsně vyhnul. Pravačkou vytáhl z vaku framej. Neměl v úmyslu ji hodit. Držel ji v pravačce před sebou a snadno jí odrazil další vržené kopí.

„Proč?!“ vykřikl směrem k Farkusovi.

Ten se místo odpovědi jenom usmál, sklonil se k těžce raněným lykanům u dveří a připravil je o síť. Byla mazlavá od krve. Po kapkách z ní odpadávala a značkovala cestičku bojištěm, kterým Farkus krácel. Jasným gestem hlavou ostatním naznačil, aby se na upíra vrhli naráz a nečekali ve strachu o život, až si s ním poradí ostatní.

„Ááááá!“ hrdla čtyř lykanů se rozeřvala a všichni se rozběhli ke Germánovi, kterému ze zad stále trčelo kopí.

„Všš,“ zasvištěla framej a skončila v břicho prvního z útočníků. Ten zařval bolestí, ale pořád se hnál k upírovi.

„Ááááá!“ řev patřil tentokrát Radegastovi, který si ze zad vytrhl lykanské kopí i s kusem masa a mrštil jej po dalším útočníkovi. Tentokrát minul, ale to už neviděl. Mohutně se odrazil, a přestože mu ze zad tryskala krev, přeskočil ohrazení a skončil mezi slepicemi. Pernatci se s kďákáním rozběhli na všechny strany. Při letmém pohledu na ně

Germánovi došlo, že jsou extrémně vyhublí. Někdo je nenakrmil celé dny.

Další přeskok a mezi Radegastem a koňmi už nestála žádná překážka.

Jen těsně jej v běhu minulo letící kopí, a když pak naskočil na svého koně, jedno se mu zavrtalo do zad.

* * *

Popohánět koně k trysku nebylo třeba. Jedno z vržených lykanských kopí totiž zasáhlo i jízdní zvíře a to zběsile vyrazilo napříč vesnicí.

* * *

„Sívá!“ rozlehl se okolím Farkusův zoufalý výkřik. Tohle slovo znamenalo „přeměna“. Radegast se neohlížel; věděl, že teď jsou za kopyty jeho oře nejméně čtyři velcí vlci.

* * *

Kůň se propletl mezi domy a vyrazil do lesa. Jezdce i jeho zvíře pohltila tma. Radegast si ovšem nedělal žádné iluze, že by se díky ní mohl pronásledovatelům ztratit. Zanechával za sebou krvavou stopu, stejně jako jeho kůň, a pro čich dravce není nic lepšího než právě krev. Naštěstí kopí, které skončilo v jeho zádech, se nedostalo příliš hluboko. Vypadlo z rány díky poskakování jeho těla během zběsilé jízdy a upíří organismus si s touto ranou dokázal poradit. Radegast se ovšem cítil špatně.

Zmáhala jej únava, slabost a z míst, kde měl pořád ještě otevřené rány, mu do celého těla vystřelovala bolest. Jeho zvíře na tom bylo ovšem mnohem hůř. Kůň sice cítil za svými zády krvežíznivé šelmy, což jej hnalo dopředu, ale nedostávalo se mu sil. Kopí vězelo hluboko v masě ušlechtilého zvířete a z rány crčela krev.

* * *

Germán sáhl do vaku pro framej a konečně se ohlédl. Nejbližší vlkodlak byl sotva na tři koňské délky za ním. Jen díky tomu, že upír nejel rovně, ale nepředvídatelně kličkoval mezi vzrostlými borovicemi, lipami, duby, buky a jírovci, jej vlkodlak ještě nedostihl. Vrhł framejí po lykanovi, ale ta se neškodně zasekla do paty kmene letitého stromu.

Už jen dvě koňské délky dělily zpomalujícího koně a vytrvalého vlka. Radegast nemohl poznat, který z Farkusových mužů to je, ale podle očí občas se zalesknoucích v odrazu měsíčního svitu si byl jistý, že je to Adalbert. Oči zůstávaly lykanům lidské i po přeměně. Ani tak by si ale proměněného lykana s vlkem nikdo nedokázal splést. Proměněnému vlkodlakovi se sice mezi upíry běžně říkalo vlk, ale vypadal spíš jako kříženec vlka a koně. Tělo měl oproti vlkovi dvojnásobně velké a trojnásobně silné. Obrovské tlapy měly tvrdé drápy, které snadno dokázaly roztrhat i nejlepší římská brnění své doby. V téhle podobě se z každého lykana stávala smrtící stvůra.

„Zatraceně, měl jsi být zraněný,“ zaklel Radegast a hodil po vlkovi framejí.

Kopí dopadlo na lykana ve špatném úhlu. Jen se svezlo po jeho srsti a zmizelo.

* * *

„Vaúúúúú!“ zavyl Adalbert, aby ostatním pronásledovatelům oznámil svou polohu. Byla to chyba. Měl si šetřit dech a skočit po jezdci, protože další framej konečně trefila svůj cíl.

„Kňňň,“ zapištěl bolestí vlkodlak, když se mu kopí zarylo hluboce do levé přední nohy. Tlapa mu vypověděla poslušnost a Adalbert spadl tlamou k zemi.

Jenže o pár úderů srdce později se nohy podlomily i koni. Zachrčel a sletěl i se svým jezdce do mechu rozprostírajícího se na přirozené mýtině kdesi hluboko v lese. Upír včas vytáhl nohy ze třmenů a krátce před dopadem se odrazil, aby neskončil pod mohutným tělem koně. Dopadl na obě nohy, ale neustál rychlost. Sletěl na bok a udělal několik přemetů, až narazil bokem do kmene stromu.

Ochromila jej strašlivá bolest. Do očí mu vyhrkly slzy a svíjel se bolestí v listí, mechu a vysoké kapradině. Kůň nedaleko něj chrčel a frkal. Umíral. Do agonie bolesti dvou tvorů se vedral další zvuk.

„Vaúúúúúú!“ vlčí zavytí za jeho zády oznámilo smečce, že kořist neutekla daleko.

* * *

Radegast sáhl do vaku, ale nezůstala v něm jediná framej. Zbývající kopí se vysypala při jeho pádu z koně.

„A ty jsi který, vlčku?“ usmál se bolestivě na dalšího lykana, který proti němu vyšel z temnoty lesa na měsícem ozářenou mýtinu.

Zvíře cenilo zuby, skrz které mu odkapávaly sliny, jazyk vystrčený, jak se ochlazovalo po dlouhém běhu. Srst mělo plnou listí, hlíny, trnů a kousků kapradí. Honička lesem musela být skutečně náročná. Radegastovi to přišlo jako okamžik, ale od vesnice mohli dost dobře uběhnout stejnou vzdálenost, jakou by opěšalý člověk ušel za půlden.

Upír se podíval zvířeti do očí a hned věděl, že to není Adalbert, kterého zasáhl během honičky, ani Sukra. Jejich pohledy by poznal. Ani Farkus to být nemohl. Ten se ve vlka neproměňoval. Šlo o některého z lykanů, kteří na něj čekali v liduprázdné vesnici.

„Nirchá,“ odpověděl mu lykan. Ve vlčí podobě se mu špatně mluvilo a dost možná jeho jméno znělo jinak, než upír slyšel.

„Vaúúúúú!“ oznámil znovu zbytku smečky svou polohu, až se Germánovy uši zachvěly bolestí. Vytí šlo lykanovi mnohem lépe.

Radegast vstal. Zamotala se mu hlava, tak se opřel o kmen nejbližšího stromu. To, že byl raněný a vyčerpaný, neměnilo nic na jeho odhodlání bojovat. Zatnul ruce v pěst, rozkročil se, přenesl těžiště dozadu a připravil se na lykanův útok.

Vlk znovu zavyl a rozběhl se proti němu.

* * *

Všš. Všš. Všš. Série zvuků patřila šípům, které přiletly odněkud ze tmy. Všechny skončily v lykanově těle. Všš. Všš. Všš.